

יוסף אלגזי

טיהור השרץ בק"ן טעמים

א: הספרות המכחישה את השואה

מוקדם מכפי שניתן היה, אולי, לטער עם תום מלחמת-העולם השנייה, צמחה והתפשטה במערב-אירופה, ביבשת אמריקה ובדרום-אפריקה ספרות ענפה ומגוונת, ששמה לעצמה כמטרה לטהר את הנאציזם מפשעיו נגד האנושות בכלל, ומפשע הגנוסייד (השמדת-עם) נגד העם היהודי באירופה, בפרט. מיצד? על-ידי שיכתוב תולדות הרייך השלישי והכחשה טוטאלית של כל פשעי-המלחמה של הנהגתו הנאציונל-סוציאליסטית. טיהור בדרך של הכחשה טוטאלית כלשון של לאריום: לא היתה מדיניות נאצית להשמדת היהודים; משמעות מדיניות, הפתרון הסופי של שאלת היהודים האירופית" לא היתה השמדת היהודים, אלא הגירתם; לא היו תאיינזאם; לא הושמדו שישה מיליון יהודים. לצד ההכחשה הטוטאלית הועלה הטיעון, כי כל נושא השואה ושישה מיליוני היהודים שהושמדו הוא שקר וחובאה, פרי המצאתם של היהודים, בעלות-הברית הקומוניסטים — יחד ולחוד — שמטרתם לחפות על הפשעים שבוצעו נגד גרמניה, לסחוט מטנה כספים, לבדודה בזירה האירופית והבינלאומית, להחליש את אחדותו של המזרח המערבי ולהכשיל את המאבק נגד פלישת הגופים הצבועניים ליבשות אירופה ואמריקה למען שמירת טוהרו של הגזע הלבן ומורשתו האירופית. היו שביטאו את השקפותיהם בריש-גלי ובולגאריה, היו שהתעטפו באיטליה של מחקר מדעי: היעד היה אחד. ספרות זו — שניתן לכנותה: ספרות האפולוגטיקה על הנאציזם, או בשם קולע יותר: ספרות „האנטי-שואה" — תהיה נושא של מאמר זה. מאחר שקצרה היריעה לתיאור שלם של תופעה זו על כל היבטיה, נתעכב על מקצת מהיבטיה הבאים: ראשיתה של התופעה, התפשטותה וממדיה, נושאה, טיעוניה ומניעיה.

ראשיתה של התופעה

לא עברה שנה מתום מלחמת-העולם השנייה וכבר החלו להתפרסם במערב-אירופה מאמרים כגון זה שהתפרסם במאגזין השווייצרי "Basler Nachrichten" ב־12 ביוני 1946. בו נטען, כי במלחמת-העולם השנייה לא ניספו שישה מיליון יהודים אלא הרבה פחות, משהו בסביבת מיליון וחצי. כספר, גירנברג או הארץ

המובטחת ("Nuremberg ou la Terre Promise") שפירסם הסופר הצרפתי מוריס בארדש (Maurice Bardèche),¹ שאליסט מוצהר, בשנת 1948 נגד משפטי נירנברג, טען המחבר, כי המנהיגים הנאציאנאלי-סוציאליסטים ראו בכינון ריכוז טריטוריאלי של היהודים, מעין שמורה יהודית או מולדת מחדשת ליהודים במזרח, את עיקרה של „התוכנית לפתרון השאלה היהודית“; כי נאשמי נירנברג לא ידעו במשך כל המלחמה על הוצאות להורג המאסיביות באשׁוויץ, בטרבלינקה ובמקומות אחרים, עליהן שמעו בפעם הראשונה בנירנברג מפי מאשימיהם.

הפולמוס סביב המיספר של שישה מיליון קורבנות יהודים חודש מדי פעם בעתונות בשנות החמישים, בעיקר ברסובליקה הפדרלית הגרמנית, על-ידי חוגים נאציאליים.

אולם את הנסיון הספרותי הראשון בתחום הכתשת השואה עשה הסופר הצרפתי פול ראסינייה (Paul Rassinier). ספריו בנושא האפולוגטיקה על הנאצים, שתורגמו לשפות שונות ופורסמו בארצות רבות, הפכוהו למעין חלוץ טוביל בתחום הספרות המכחישה את השואה. השתייכותו הלאומית — צרפתי ולא-דווקא גרמני; עברו הפוליטי — מנעוג סוציאליסטי לשעבר; עברו האישי — חבר במחתרת האנטי-נאצית בצרפת ואף אסיר מחנה בוכנוואלד לשעבר; אופן כתיבתו — ביקורתי פתוחים כלפי מדיניות הרייך הנצליטי ודמותו להיות חוקר ותיסטוריון — הפכוהו לסופר הפופולארי ביותר ומן המסוכנים ביותר בתחום הספרות המכחישה את השואה.

ראסינייה היה „קלאסיקן“ של ספרות „האנטי-שואה“. משנת 1949, בה יצא לאור חיבורו הראשון בנושא, רעד שנת 1967, פירסם פול ראסינייה שישה חיבורים בתחום האפולוגטיקה על הנאצים. הוא לא חשף את כל עמדתו ביחס לנאציזם כבר בספרו הראשון, אלא באורה הדרגתי (ומתוחכם), מחיבור לחיבור טיטר בשלבים את הנאציזם מפשעיו נגד האנושות. בשני חיבוריו הראשונים (שנכללו לאחר-מכן בספר אחד — „השקר של יוליסס“ ("Le Mensonge d'Ulysse") טיטר את ה.ס.ס. מכל אחריות לסבלם של אסירי מחנות-הריכוז, אך לעומת זאת תאשים את הקורבנות ואת הנהגות האסירים במחנות בכל הפגעים שהיו מעת-חלקם, והרקיע את הספרות שתיארה את סבלם של אסירי מחנות-הריכוז.

ראסינייה הטיל ספק רב, אם אומנם הפעילו הנאצים תאי-גזאים. „השקר של יוליסס“ עורר גל של מחאות בעתונות התקופה; הספר הוקע על-ידי אירגונים של ניצולי המחנות ולהחמי תנועות ההתנגדות; הוא שימש נושא למשפטי-דיבה, בהם הורשע המחבר וזוכה חליפות.

בספרו השלישי — „יוליסס נבגד על-ידי חסידיו“ ("Ulysse Trahi par les Sicaks") תעלה ראסינייה את הטענות הבאים: (1) כל הפדיות התעודות בנושאי תאי-הגזאים, מחנות-ההשמדה וכדומה, שמקורן בארצות הסוציאליסטיות, הן מפוברקות ומזויפות; (2) המיספר של שישה מיליון קורבנות יהודים אינו נכון, לכל חיתור סתו כמיליון יהודים; (3) אין לפרש „פתרון סופי“ כהשמדה אלא כהגירה; (4) היהודים, בהפיצם את הסיפור על אודות שישה מיליון קורבנות יהודים, אשמים בהתעוררות גלי האנטישמיות.

הספרות המכחישה את השואה

בספרו הרביעי — „המשפט האמיתי של אייכמן או המנצחים חטרי-התקנה“ (Le Véritable Procès Eichmann ou les Vainqueurs Incorrigibles) טען ראסינייה, כי במלחמה מצאו את מותם רק כמיליון יהודים וכי הסיפור על ששת מיליוני הקורבנות היהודים הוא שקר היסטורי, ההונאה הטראגית והמקאברית ביותר שבכל הזמנים.

בספרו התמישי — „הדראמה של היהודים האירופיים“ (Le Drame des Juifs Européens) ניסה ראסינייה לערער את אמינות הדאיותיהם של כמה מפושעי-המלחמה הנאציים שנחשפו ונשפטו, ובכללם אלה מהם שנשפטו בגירנברג. הוא טען, כי הדאיותיהם נסחטו מהם בעקבות מעצר ממושך, תחת לחץ ואיומים, בעזרת הסגר פסיכולוגי; לאחרים היו נקיפות מצפון; כמה מהם מתו בנסיבות חשודות. בטפלו בעניין הגאו „ציקלון בי“ העלת ראסינייה טיעון חדש להכחשת השימוש בגאו זה להשמדה: אם אוסגם טופק „ציקלון בי“ לאושוויץ, לא ניתן כל הסבר לאיוו מטרה השתמשו בו; אולי השתמשו בו כחומר מחסא; באורח קטגורי דחה ראסינייה את הטעון בדבר תאייחגאויים כאמצעי השמדה שיטתית, באומר: העדים — צדוי-שקר; המיסמכים — מווייפים; שלטונת הרייך השלישי לא תיכננו השמדת יהודים בנאזים ולא פקדו לבצעה. בחלקו הראשון של ספרו זה התריע המחבר: והירות, כל גילויי הוועה אודות מחנות-הריכוז הנאציים השואה, שפקדה את היהודים באירופה, הם שקר המוסף על-ידי ברית-המועצות וישראל, כדי לקדם את ענייניהן; הספרות המתארת את מחנות-הריכוז — השראתה סובייטית, קבע ראסינייה והוסיף: כל אימת שגוברת באירופה ההכרה, כי לא ניתן לכונו אירופה מאוחדת שתעמד כנגד הבולשביכים בלי גרמניה — פותחות מוסקבה ותל-אביב במערכה מתואמת של גילויי-שקר והפצת מיסמכים מווייפים; האובייקט: גרמניה; הנושא: פעולות הוועה והאימים שבוצעו בימי מלחמת-העולם השנייה על-ידי הנאציים. ברית-המועצות וישראל מפיצות את השקרים, אליבא דראסינייה, הראשונה מתוך חשש לבידודה והשנייה מתוך פחד שמא תפסיק לקבל פיצויים מממשלת גרמניה הפדראלית.²

בשנת 1967 התפרסם ספר נוסף של פול ראסינייה בשם: „תאחרים לפרוץ מלחמת-העולם השנייה“ (Les Responsables de la Seconde Guerre Mondiale) בו טיפל פחות בנושא הכחשת השואה, ובעיקר ניסה לשחרר את היטלר מאחריותו לפרוץ המלחמה ולהטילה על בעלות-הברית, אשר תהנותיהן, אליבא דראסינייה, פעלו תחת השפעתם הגוברת של מיספר גדול של יועצים יהודים, אשר הסיתו אותן למלחמה נגד גרמניה הנאצית.

התפשטותה של התופעה ומדיה

ספריו של פול ראסינייה תורגמו ללשונות שונות ופורסמו, בין השאר, בגרמניה, באיטלקית, באנגלית ובספרדית. בעקבות ספריו של פול ראסינייה הופיעו ספרים אחרים שנושאים המרכזי: הכחשת השואה. הללו נכתבו בידי

מתברים אחרים, בלשונות ובארצות רבות. ראסינייה מסק להיות תופעה בודדת. המתברים החדשים, לרוב, אינם שוכחים להזכיר את ראסינייה ואת „תרוסתו הגדולה“ כראשון המצדדים על מה שמכונה על-ידם „המיתוס של 6 מיליון“.

ברשימת המתברים שבאו אחרי פול ראסינייה בולטים, בין היתר:

Austin App, Adrien Arcand, Emil Aretz, J. Burg, A. R. Butz, Thies Christophersen, Richard Harwood, Heinz Roth, Rodrigo Royo, Franz J. Scheidl, Erwin Schonborn, Udo Walendy.

כמה מבין החיבורים שכתבו הללו תורגמו למיספר לשונות, כמו: אנגלית, איטלקית, גרמנית, הולנדית, ספרדית, צרפתית, שוודית ולשונות נוספות.

המאפיין ממבט ראשון את רובם המכריע של החיבורים הללו, הוא השימוש החוזר בכל הטיעונים (מלים נרדפות) האפשריים של הכינויים „שקר“ ו„הונאה“ כבר בכותרת: „Lie“, „Lüge“, „Mensonge“, „Mensogna“, „Mentira“, „Falsehood“, „Hoax“, „Swindle“ — שמשמעותן: „שקר“, „כזב“, „בדנת“, „תרמית“, „אחיות-עיניים“. בנוף החיבורים הוור השימוש באותן תיבות לשונית כל אימת שהמתברים מזכירים את 6 מיליון היהודים שהושמדו בידי הנאצים או את השואה, כמו, למשל: „Myth“, „the 'holocaust' legend“, „pure fiction“, „exagération“, „invention“, „escroquerie“, „mensonge historique“, „propagande mensongère“, „defamatory propoganda“, „fraudulent six million“, — „genocide mirage“, „deliberate defamation“, „falsification conspiracy“ שפירושן: „מיתוס“, „אגדה השואה“, „דמיון צרוף“, „הגזמה“, „המצאה“, „נוכלות“, „שקר היסטורי“, „תעמולת-כזב“, „תעמולת הוצאת-דיבה“, „תרמית ה-6 מיליון“, „מקסם-שואה של גוסייד“, „השמצה ודונית“, „קנוניה של יזמים“.

כמה מבין החיבורים מוצגים עליידי מחבריהם כפרי-מחקר עיוני-היסטורי, כמו אלה של: Emil Aretz, J. Burg, A. R. Butz, Paul Rassinier, Franz J. Scheidl — חיבוריהם התפרסמו בצורת ספר, עם הערות-שוליים, מראיי-מקום ורשימות ביבליוגראפיות, ושאר סימני-הזכר של ספר-עיון. חיבורים אחרים כתובים במגוון סופולארי, אך בנימה רצינית למדי, והתפרסמו בצורת קונטרסים כמו אלה של: Austin J. App, Heinz Roth, Richard Harwood. סוג אחר של פירסומים כתוב במגוון תעמולתי מובהק, לעתים דמאוגי, ואף וולגארי; אלו הן דפדפות להפצה המונית, לעתים ללא שם המחבר, כמו: „The Big Lie, Who told it“, „The Big Lie, Six Million Murdered Jews“, „The Falsehood about the Six Million Jews said to be gassed by Adolf Hitler Exposed“.

פה ושם, בכמה מן החיבורים, שילטו המחברים מסי-שפתיים של ביקורת על הנאציזם והשתדלו לא להפגין נימה אנטישמית. אולם כמה מבין הפירסומים מפגינים בריש-גלי את השקפתם האנטישמית של מחבריהם, ואף את אהדתם לנאציזם, כמו: E. Aretz, A. J. App ומחבריו: „Le Mensonge d'Auschwitz“ כולם, מי פחות ומי יותר, ביטאו את השקפתם האנטי-קומוניסטית.

הספרות המכחישה את השואה

לנוציא שלושה מקרים בולטים, פורסמו החיבורים (החתומים) המכחישים את השואה בשמותיהם האמיתיים של מחבריהם. מאחורי הפסבדונים, ג' ג. בורג¹ (J. G. Burg) הסתתר ג'וזף גינבורג (Joseph Ginsburg), "ריצ'ארד הרוד" (Richard E. Harwood) הוא שם בדוי למחבר שהסתיר את זהותו האמיתית, "המיתוס של השישה מיליון" ("The Myth of the Six Million") התפרסם בחתימת, אלמוני ("Anonymous").

באילו ארצות התפרסמו הספרים, תקונטרסים והסאמפלטים שנושאים הכחשת השואה? והוקתי בידי ספרים וחבורות כאלו שהתפרסמו במדינות הבאות: אוסטרליה, אוסטרליה, איטליה, אירלנד, ארגנטינה, ארצות-הברית, בלגיה, בראזיל, בריטניה הגדולה, גרמניה הפדראלית, דנמארק, דרום-אפריקה, הולנד, ספרד, צרפת, קנדה, שוודיה, שווייץ. הארצות המובילות הן גרמניה הפדראלית, בריטניה הגדולה, ארצות-הברית וצרפת.

מיספר הוצאות-ספרים באירופה ובארצות-הברית התמחו בפירסום ספרות המכחישה את השואה. כמה מבין הוצאות-הספרים האלו עוסקות בעיקר בספרות גזענית ואנטישמית, נאצית וניאו-נאצית, ואנטי-קומוניסטית. גם אירגונים ניאו-נאציים וימניים-קיצוניים פעילים בהוצאת ספרות המכחישה את השואה. חלק מספרות זו מופץ על-ידי הוצאות-לאור מסחריות, חלקה הנתר מופץ חינם אין-כסף על-ידי אירגונים פוליטיים אינטרסאנטיים. נדע על מקרים בהם חולקת ספרות זו לתלמידים בבתי-ספר.

הייתכן שקיימת תופעה של אירגון ארצי או בינלאומי המארגן, מתאם ומממן את פירסומה של ספרות כזו בהרבה ארצות? אפשרות כזו קיימת. היא לא הוכחה בעליל, אלא באורה נסיבתית: הארגומנטאציה המשותפת; תירגומים של כמה חיבורים למיספר לשונות; הציטוטים החוזרים; המוטיבאציה המשותפת — השגת ריהאביליטאציה לנאצים בעיני דעת-הקהל; הכספים העומדים לרשות האירגונים הניאו-פאשיסטיים מתוך הקרנות שהוכנו בעוד מועד, לפני התבוסה, בידי נציגי גרמניה הנאצית, והוברתו לתוך-לארץ, מתוך "דאגה לעתיד".²

ריבוי המחברים הכותבים ספרות המכחישה את השואה והרשימה הביבליו-גראפית הרחבה שעלה בידי לרכו בנושא זה (ואני משער שהיא איננה מלאה), מעידים, כי בשנות השישים והשבעים של המאה ה-20 התפתחה כתופעה בינלאומית ספרות המכחישה את השואה, וכי קיימת קרקע המוכנה לקלוט אותה.

האפולוגטיקה

הספרות המכחישה את השואה משקיעה מאמץ אפולוגטי רב בניסיונה לעשות נפשות לטיעוניה. מכאן ייעשה ניסיון למקד את הטיעונים והנימוקים העיקריים והחוזרים של אותה ספרות.

¹ כינוי הספרותי של יהודי בשם ג'וזף גינבורג, בעצמו ניצול שואה, חי מיספר שנים במדינת ישראל וממנה היגר למערב-גרמניה. חי במינכן.

א. לא היתה שואה ולא היו שישה מיליון קורבנות יהודים — זהו טיעון־הציר של כל ספרות „האנטי־שואה“. כנגד האומדנים של מקורות בינלאומיים ויהודיים, העלו מחברי ספרות „האנטי־שואה“ אומדנים קטנים בהרבה — בסדר־גודל של כמה מאות־אלפים. היו שטענו — כמו למשל אריך קרן (Erich Kern)* וארתור אָרְהַארְדְט (Arthur Ehrhardt)** — כי במלחמה אבדו תחת שלטון נאצי־נאצי־נאצי טוציאליסטי בסך־הכל כמיליון יהודים.

אחרים, כמו אוסטין אפ (Austin J. App) ומאנפרד רֶדֶר (Manfred Roeder)*** טענו, שסך־כל אבידות היהודים מכל הסיבות הגיע ל־200,000⁴. נמצאו גם שהחיקו לכת, כמו העתון הניאו־נאצי המיועד למורים במסדות להשכלה גבוהה, „Deutsche Hochschullehrer-Zeitung“, שטען ל־170,000 אבידות יהודים, די"ר פטר קלייסט (Peter Kleist)****, שטען כי בידי הגרמנים הרצאו להורג לכל היותר 100,000 יהודים. הם מנמקים את האומדנים הנמוכים מאוד של האבידות בעזרת שורת טיעונים, חוץ הסתייעות בפנקסנות מסובכת.

מה הם טוענים ז

(1) הם מסלפים את הדין־וחשבון של הצלב האדום משנת 1948, כאילו נקבע בו מסיספר הקורבנות הסולל שמצאו את מותם במחנות־הריכוז ובבתי־הכלא הגרמניים בשנים 1939—1945 בגין השקפה פוליטית, גזע או דת הגיע רק ל־300,000 ולא כולם היו יהודים. הוצע הבינלאומי של הצלב האדום מכחיש מכל וכל טיעון זה.

(2) הם טוענים, כי מסיספר היהודים, שחיו בארצות שהיו נתונות תחת שלטון הרייך באירופה, לא הגיע ל־10 מיליון בקירוב, כפי שציינו המקורות של בעלות־הברית ומוסדות יהודיים (וכן המקורות הנאציים, כגון „פרוטוקול התייעצות ואגודה“), אלא ל־3—4 מיליון בלבד.

(3) הם טוענים, כי מסיספר היהודים שעלה בידם להימלט לשטחים המורחיים של ברית־המועצות גדול לאין שיעור מזה שהמקורות הסובייטיים והיהודיים מוכנים להודות בו.

(4) הם טוענים, כי מסיספר היהודים הניצולים לאחר המלחמה גדול ביותר וסותר, כביכול, את הגירסה הקובעת אומדן גבוה של קורבנות יהודים. כראיה לטיעון זה מובא המסיספר הנכות, לדעתם, של יהודים שבשנות החמישים השייכים ביקשו פיצויים אישיים מממשלת גרמניה הפדראלית.

* קצין־ס.ס. לשעבר.

** עורך לשעבר של הבטאון הניאו־נאצי בגרמניה הפדראלית — Nation Europa.

*** עסקן ניאו־נאצי בגרמניה הפדראלית ומחבר ההקדמה לחוברת Le Mensonge D'Auschwitz.

**** קצין ביון לשעבר בווארמאנט.

הספרות המכחישה את השואה

5) הם טוענים, כי במלחמה לא היו לנאצים די זמן ואמצעים חומריים כדי להשמיד שישה מיליון יהודים; הנאצים נזקקו לטוחה עבודה היהודי בתעשיית החימוש שלהם ונזקקו לכל קרון-רכבת פנוי לשם העברת חייליהם לחזיתות השונות.

6) הם טוענים כנגד חוסר האחידות בתוצאות המחקרים, שהעריכו את מיספר אבידות היהודים בסביבות 5–6 מיליון.

7) אחרון נימוקיהם העיקריים נגד תנתן של שישה מיליון הוא, ש"יד ושם" לא עלה בידו לרכז, עשרים ושבע שנים לאחר המלחמה, אלא את שמותיהם של 2.5 מיליון קורבנות יהודים.

ב. לא כל אבידות היהודים נגרמו עליידי שלטונות הרייך השלישי — הם מצביעים על גורמים אחרים, שלטענתם הביאו למותם של יהודים רבים במלחמה, והם:

1) יהודים רבים, אשר לחמו בצבאות בעלות-הברית, נפלו בקרבות; יהודים אחרים, שפעלו בשורות הפארטיזאנים, הוצאו להורג — כאורח חוקי, לדעת האפולוגטים — במסגרת פעולות-הנגד של הגרמנים.

2) יהודים רבים מצאו את מותם בהפצצות של בעלות-הברית; ההפצצות נרכו קשים בהספקת המזון למחנות-הריכוז, דבר שגרם למותם של אסירים במחנות-הריכוז.

3) יהודים נהרגו כפוגרומים בשטחי ברית-המועצות שנכבשו בידי הגרמנים, שצרכו קבוצות-תושבים שהתנגדו לשלטון הסובייטי, שזוהה על-ידם עם היהודים.

4) יהודים מתו במחנות, בכלל זה בברגן-בלזן, בגין מגיפות, ובעיקר מגיפת הטיפוס.

ג. משמעות מדיניות "הפתרון הסופי" לא הייתה השמדת היהודים אלא הגירתם, ובשלב מאוחר — ריכוזם הרייטוריאלי במזרח; בתוכניות, הפתרון הסופי, ובכלל זה, תוכנית מאדאנאסקאר, התכוונו הנאצים לגרום להגירתם של היהודים משטחי הרייך השלישי; עם הפסקת גלי הגירה, עקב המלחמה ועקב התנגדותן של מעצמות המערב לקלוט יהודים מתגרים, בארצותיהן או במושבותיהן באפריקה, קיבלה תוכנית, הפתרון הסופי משמעות מעשית אחרת — היהודים פונו מזרחה ורוכזו בגיטאות גדולים ובמחנות-ריכוז. היהודים רוכזו במזרח לא לשם השמדתם, אלא לצורך הקמת, "שמורה יהודית", ולצורך ניצולם ככוח-עבודה בתעשיית החימוש. מכחישי השואה מתעלמים מכך שבשלב מסוים בתחילת המלחמה אסרו הנאצים תכלית איסור הגירת יהודים אל מחוץ לשטחי הרייך השלישי ומתעלמים מדרכי ההסוואה וטייטש-העקבות בהם נקטו הנאצים בתשמידם את היהודים.

ד. לא היטלר ולא איש ממעמדו לא ספק על השמדת היהודים — הכיצד? בשום הזדמנות לא הרבאו כראייה משפטית שום תעודה בכתב ושום מיסמך-פקודה להוכחת כוונתה של צמרת הרייך השלישי או תוכניתה להשמיד את היהודים.³

דייוויד אירווינג (David Irving), בספרו „מלחמתו של היטלר“ ("Hitler's War"), פתח תיזה זו. מעל דפי העתונות הבריטית הוא אף הציע לשלם פרס כספי גבוה למי שיסציא כל פקודה של היטלר או תראה מטעמו להשמדת היהודים.

ה. לשלטונות הרייך השלישי היתה מלוא הזכות החוקית לכלוא את היהודים במחנות־ריכוז — מדוע?

1) אירגונים יהודיים מחוץ לגרמניה, כמו, למשל, הקונגרס היהודי העולמי וכן חיים וייצמן, שהכריזו למחרת פרוץ מלחמת־העולם השנייה, בתורש ספטמבר 1939, כי הם מתייצבים לצד הקואליציה האנטי־נאצית — הפכו בגין הכרזות אלו את היהודים לצד לוחם ועל־ידי כך סיפקו בידי שלטונות גרמניה את מלוא ההצדקה להתייחס אליהם כאל אזרחים של ארץ השויה במלחמה נגד גרמניה.⁶

2) גיטאות היהודים במזרח היוו מקור לפעולות טרי וחבלה, שפגעו בסאמץ המלחמתי הגרמני; אי־לכך, כדי לפקח על היהודים, למנוע תסיסה וחתרנות, נאלצו השלטונות הנאציים לכלוא את היהודים במחנות־ריכוז.⁷

ג. מחנות־הריכוז לא נקדו להשמדה והיהודים חיו בהם בתנאים סבירים. חיס כריסטופרסן, תת־קצין ס.ס. לשעבר, תיאר בחוברתו „השקר של אושוויץ“ תמונה אידיאלית ביותר על מחנה אושוויץ. הלה תיאר את תנאי־החיים במחנה השמדה זה נוחים כמעט כמו במחנות־נופש בו גם עובדים. הוא כתב בין היתר:

בשעה 7 השכמה, רחצה, מקלחת, ארוחת־בוקר, מיספק בוקר, ובשעה 8 תחילת יום־העבודה. משעה 12 עד השעה 13, הפסקת צהריים, ובשעה 17, סיום יום־העבודה. בשעה 19 מיספק ערב.

הבחנתי, עד כמה האסירות שלנו היו תדורות. כמובן, הן היו חייבות ללבוש כנדי־אסיר, אולם הלבנים שלהן, גרביהן ונעליהן היו ללא־דופי. לא חסרו תמרוקים: אדם־שפתיים, פודרה ומשחות היוו חלק מתיק־הרחצה שלהן.

תנאי המאכל השתפרו בהתמדה. במחנה המרכזי הוקם בית־בישת לגברים. פעילות מינית היא טבעית ולא רצו למנוע אותה מאסירים. כמובן, בין האסירים היו גם זוגות נאהבים ואני מטיל ספק אם הבית הסגור היה למכשול. קיומם של בתים כאלה לשירות האסירים אינה מזכרת באף אחד מהסיפורים שסופרו אחרי המלחמה. כרטיס לבית־הבושת היה מעין פרמיה עבור התנהגות טובה.⁸

ד. משטקות סיבצקי ה„מיון“ ("Selektion") במחנות־הריכוז פולח — טענו אמיל ארץ ותים כריסטופרסן. הראשון טען כי ה„מיון“, כלומר ברירת הכשירים לעבודה מבין האסירים אין משמעותה שהבלתי־כשירים לעבודה הושמדו; אולי זה קרה אי־פעם אי־פעם; הבלתי־כשירים לעבודה העברו למחנות אחרים.⁹ לעני היה הסבר מקורי יתר — ה„מיון“ נועד להעסיק את האסירים על־פי נטיותיהם, כישוריהם ומצב בריאותם.¹⁰

ה. לא היו תאייגאזים; אם אומנם היו, הם לא שימשו להשמדת בני-אדם —

הכיצד?

את תאייגאזים בנו בעלות-הברית עצמן אחרי תבוסתה של גרמניה. ריצ'ארד הרוד רמז בכך על השלטונות הסובייטיים, שכאמור שחררו את מתנת-ההשמדה אושוויץ, ופירסם את מפת מיקומם של מחנות-הריכוז הגדולים כשמתחלה כתב: „עלידי צירוף מקרים מוזר, מחנות-ההשמדה נמצאו בטריטוריה שבפיקוח הקומוניסטיים“.¹¹ המחבר ה„אלמוני“ רמז על שלטונות פולין;¹² ואוסטין אפ טען שאת המשרפות בדאכאו בנו יהדות הצבא האמריקאי שבפיקודו של הגנרל אייזנהאור כדי לשכנע את התיירים, שהגרמנים חנקו בגאזים מיליוני אסירים.¹³

מרצה באוניברסיטת ליון בצרפת, רובר פוריסון (Robert Faurisson), העלה שלושה טיעונים כדי להוכיח שלא היו תאייגאזים: (1) האולמות ששרדו וטרענים ששימשו כתאייגאזים, היו למעשה חדרי-מתים לאסירים שמתו ממגיפת הטיפוס; (2) הנאו „ציקלון ב“ הוא רעל חריף מאוד, הוא מתגדף רק אחרי שעות רבות ונעא מסוכן למפעיליו ולסביבתו; (3) לא נתגלו: הוראות, תוכניות-בנייה, הזמנות, המזנות.¹⁴

אחרים, שהיו מוכנים לתודות, כי אומנם היו תאייגאזים, טענו כי הללו שימשו לחיטוי בגזים או להשמדת כינים. לואי דארקיה דה פֶּלְפוּאָה (Louis Darquier de Pellepoix), מי שהיה הקומיסאר הכללי לבעיות היהודים בממשלת וישי בצרפת בין השנים 1942—1944, נידון בצרפת שלא-כפניו למוות ומצא מקלט בספרד, טען בראיון עתונאי: „אני אומר לך מה שהתרחש בדיוק באושוויץ. אומנם עסקו בגאזים. כן, זה נכון. אולם נגד כינים“. הוא הסביר, כי בשעה שהאסירים הובלו למקלחות, חיטאו את בגדיהם.¹⁵

ט. אנשי ה-ס.ב. המפסיקים על מחנות-הריכוז לא היו באריסטוסים, ואם מי מביניהם נהג שלא מראות — נענש.

י. בנירנברג לא היה משפט-צדק; רבות מהראיות המרישיות היו פרי-זיוף; ריצ'ארד הרוד הגדיר את משפטי נירנברג כ„קומדיה הירודית הגדולה ביותר והמבישה ביותר בהיסטוריה“.¹⁶ מדוע?

(1) מיספר היהודים בקרב צוות התביעה, החוקרים והעדים בבית-הדין הצבאי תבינלאומי היה גדול;

(2) בית-הדין הצבאי תבינלאומי בנירנברג פעל על בסיס תחיקה — *ex post facto* — כדי לדון את הנאשמים על מעשים שהוגדרו כפשעים רק אחר שהם ברצו; נטען, כי אין להרשיע אדם על הפרת חוק במקרה שהחוק האמור לא היה בתוקף בשעה שהוסר.

(3) נטען, כי התודאות של הנאשמים נסחטו תחת עינויים ועקב לתצים ססיכולוגיים.

(4) כמה מבין העדים שהופיעו בנירנברג היו עדי-שקר וכמה מהעדויות היו עיונות. בניסיונם להטיל דופי בהודאותיהם של כמה מבין פושעי-המלחמה הנאציים, טענו עוד מכחישי השואה, שזכרונותיו של ספקד מתנת אושוויץ, רודולף פ. ה.ס,

זייפו בידי הקומוניסטים,¹⁷ וכי זכרונותיו של אדולף אייכמן זייפו בידי השלטונות הישראליים.¹⁸ הגדיל לעשות מכל האפולוגטיס אודו ואלנדי (Udo Walendy) שפירסם ספר בטם „תעודות בתמונות לכתיבת ההיסטוריה“ (Bild 'dokumente' 'für die Geschichtsschreibung'). הוא ניסה לטעון, כי חלק גדול מהצילומים המופיעים שהראו את מעשי הוועה אשר בוצעו בידי שלטונות הכיבוש הנאציים, בכלל, ובמחנות הריכוז, בפרט, פוברקו עליידי בעלות-הברית; הוא טען, למשל, כי במקור היו אלה ציורים אשר צוירו בידי זייפנים מטעם המנצחים, צולמו לאחר-מכן, והועגו כמוצגים משפטיים וכראיות מצולמות לצורך שטיפת-מוחה של דעת-הקהל נגד שלטונות הרייך השלישי.

א. „הם“ לא ידעו; „הם“ בילאו פקודות; הרינים היו מעשייהם של קצינים זוטרים.

ב. מדוע היסין „השקר“ השואה? אליכא דמלמדי הסנוגורית על הנאצים:

- 1) בעלות-הברית הפיצו את „השקר“, כדי להתנער מאחריותם לשורה של מעשי אכזריות ופשעים שביצעו בעצמם.
- 2) „השקר“ במקורו בא בהשראה קומוניסטית, באשר הקומוניסטים ניצלוהו למניעת בורמאליזאציה של יחסי גרמניה עם שאר מדינות העולם והפיסת מקומה הראוי בלבשת אירופה.
- 3) היהודים הפיצו את „השקר“ לסחיטת כספים מממשלת גרמניה הפדראלית בצורת שילומים וכן פיצויים אישיים לרבבות יהודים.
- 4) „השקר“ הופץ וטופח, כדי לדכא כל התעוררות לאומית, כדי לשכלל כל מאבק לשמירת סוחר הגזע הלבן ומורשת התרבות האירופית, כדי לקדם את עירוב הגזעים בארצות-הברית, כדי לסייע לפלישת הגזעים הזרים, האפריקאיים והאסייתיים, לאירופה.¹⁹ כטאון היטוי-הקיצוני בשדריץ, „Courrier du Continent“, כתב שכל אימת שמעלים תביעה לעצור את פלישת הגזעים הזרים לאירופה ולהחזירם לארצותיהם, מנפנים בשיטה מיליון היהודים שהושמדו; מעשיי-הוועה האמיתיים והמדומים של הגרמנים יהיו תמיד טענה מברצת של החסידים המודעים והבלתי-מודעים של ניוונה של אירופה.²⁰

המוטיבאציה

מחברי הספרות המכחישה את השואה אינם חבר תמהונים או מטורפים, כפי שרבים נוטים לחשוב; אלה הם אנשים מסוכנים, נושא הכחשת השואה הפך לסעיף מרכזי בפלאטפורמה האידיאולוגית-פוליטית של תנועות ואירגונים ניאזי-נאציים לטיניהם. הם גם המפיצים הראשיים של ספרות „האנטי-שואה“. החתירה לחשגת ׀האביליטאציה לנאצים על-ידי סיתורו ממשעיו הנוראיים נגד האנושות וזינה תגובה רבשית נוסטאלגית; זו פעולה ראציונאלית להשגת מטרת ממשיות, מיידיות ורחוקות יותר. על-ידי סיתור הנאצים, הם מבקשים להשיג תקצור —

הספרות המכחישה את השואה

הן בדיעבד והן לגבי ההווה והעתיד — לאידיאולוגיה הגזענית והנאציונאל-סוציאליסטית ולהחייאתה במסגרת האירגונים הנאצי-נאציים שצמחו ביבשות אירופה, אמריקה ודרום-אפריקה. לתחיית הנאציזם נוקטים הנאצי-נאצים להסרת אותה מועקה הקרויה שואת העם היהודי באירופה במלחמת-העולם השנייה, שנגרמה בנין מדיניותו המכוננת של הרייך השלישי. הספרות המכחישה את השואה, יותר ממה שהיא מופנית לבני הדור שהיו את מלחמת-העולם השנייה, היא מופנית לדורות הבאים שעבורם היא עבר, היסטוריה. קצין ה-ס.ס. לשעבר, תיס כריסטופרסן, שתיאר בצבעים אידיילים של מחנה-גופש את מחנה-ההשמדה ארשוויץ, כתב במפורש: „סיפור זה מיועד לכל האנשים השואפים לאמת ולצדק, בראש-וראשונה לצעירים החשים בחשיכה, כי מסתירים מפניהם ומעוותים בפניהם את העובדות האמיתיות של מלחמת-העולם השנייה.“¹ מטיבאציה זו: זריעת ספקות ועירעור בלבם של הדורות הבאים שאומנם היתה שואה, שהושמדו מיליוני בני-אדם בנין גזעם, לאומיותם, דתם והשקפת-עולמם — היא שמנחה בראש-וראשונה את מחברי ספרות, „האנטי-שואת“ ומפוצית.

הכחשת השואה משמשת גם אמצעי מאבק אידיאולוגי בידי אותן תנועות וקבוצות גזעניות לבנות בעלות צביון נאצי-פאשיסטי, נגד מיוזם של שחורים, של אפריקאים ואסייתים, בחברה הלבנה, בארצות-הברית ובמערב-אירופה. מוצית, אומנם, ספרות-נגד המתפלמטת עם הספרות המכחישה את השואה, אולם במידה בלתי-מספקת. נראה, שמיצוט ההתייחסות לספרות זו, מקורר ביחס זילזול כלפיה, בהיעדר מודעות קטפיקה לסכנות העלולות לנבוע ממנה, ומגישת מוטעית (שלא למדה מנסיון העבר) הנפוצה במערב, ש„מטעמי דמוקראטיה“ אין לשלול חופש-ביטוי וחופש-פעולה מתנועות ומאירגונים נאצי-נאציים.

הערות

1. Maurice Bardèche, *Nuremberg ou la Terre Promise*, Les Sept Couleurs Paris, 1948, pp. 193-194.
2. Paul Rassiner, *Le Drame des Juifs Européens*, Les Sept Couleurs, Paris, 1964, pp. 7-8.
3. Angelo del Boca and Giovanna Mario, *Fascism Today, a World Survey*, Pantheon Books, New York, 1969, pp. 78-79.
4. Austin J. App, *The Six Million Swindle Blackmailing the German People for Hard Marks with Fabricated Corpses*, Boniface Press, Maryland, 1974, p. 33; Manfred Roeder, "The Introduction", in: Christophersen, *Le Mensonge d'Auschwitz*, Editions F.A.N.E., Paris, 1978, p. 8.
5. Anonymous, *The Myth of the Six Million*, New Christian Crusade Church, Hollywood, Calif., 1969, p. 24.

6. Richard E. Harwood, *Six Millions de Morts le sont-ils Réellement ?*, Historical Review Press, Richmond/Surrey, N.D., p. 5.
7. David Harcourt, *Everyone Wants to be Fuehrer ; National Socialism in Australia and New Zealand*, Design and layout Craig and Helen Osment, Angus and Robertson, Cremorne, New South Wales, 1972, p. 143.
8. Christophersen, *op. cit.*, p. 20-25.
9. Emil Aretz, *Hexen-Einmal-Eins einer Lüge*, Franz von Bebenburg, Pahl, 1970, pp. 347-350.
10. Christophersen, *op. cit.*, p. 22.
11. Harwood, *op. cit.*, pp. 18-19.
12. Anonymous, *op. cit.*, p. 70.
13. App, *op. cit.*, p. 31.
14. Robert Faurisson, "Le Problème des Chambres à Gaz' ou 'La Rumeur d'Auschwitz'", *Le Monde*, Paris, 29.12.1978, p. 8.
15. Une Interview de Darquier de Pellepoix, "A Auschwitz, On N'a Gazé Que les Poux", *L'Express*, Paris, No. 1425, du 28 Oct. au 4 Nov. 1978, pp.76-80.
16. Harwood, *op. cit.*, pp. 11-12.
17. *Ibid.*, p. 22.
18. *Ibid.*, p. 23.
19. *Ibid.*, pp. 2-3.
20. G.-A. Amaudruz, "Jusqu'à quand les 'crimes de guerre' ?", *Courrier du Continent*, Bulletin du Nouvel Ordre Européen, Lausanne, No. 211, Septembre 1977, p. 8.
21. Christophersen, *op. cit.*, p. 13.

Joseph Elgazi has taken up one side of the subject: that the Holocaust is being denied altogether. He speaks of the very widespread literature occupied at teaching the public, and above all the new generation, which did not witness the horrors of the war, that there never was anything called Holocaust. This literature is being propagated in Europe and America, in Australia and South Africa. It originated shortly after the war in Switzerland. The author, who has studied this literature thoroughly, found that the first of these books was written in France by Paul Rassinnet, a former socialist leader and Buchenwald prisoner, in 1949. Later on he published more books and many others followed in his footsteps. The arguments brought forward are manifold. E.g. "There is no documentary proof that a plan for the 'Final Solution' ever existed; even existed, the alleged document originated in the Communist Countries; Not 6 million Jews were exterminated, but only one — may be only a hundred thousand; The Germans had only a minor part in the killings", etc. etc. There are, of course, various degrees of cleverness and sophistication, but it is a phenomenon that is spreading and behind it there are political organizations with ample means; so that we have to think of way to fight this new departure.

Diving into documents and letters of the period between the rise of the Nazis and the war, which are to be found in the Archives of the American Jewish Committee at New York, **P. A. Laska** tries to explain the reaction of this Committee to the crisis in German Jewry, and to uncover the motives for actions or failure to act. He analyses the attitudes of one rather important Jewish organization among those who took part in the efforts to help the Jews caught under Nazi rule in the period before the war. This analysis lets us catch a glimpse of the peculiar motives, local and personal, behind activities. Efforts of the Committee at the time were mainly directed at making the administration take steps against Hitler's Anti-Jewish acts. These were hesitations about proposing measures to that purpose in Congress. It becomes clear, that, in contradiction to prevailing views, the Committee did not have much influence on the administration and it's policy. In spite of it's disappointment the Committee refrained from exerting it's pressure in public and chose a policy of quiet diplomacy. Yet, simultaneously steps were taken to arouse public opinion against German Antisemitism.

The topic broached by **Alexander Donat** in "Yalkut Morshet" (No. 21) continues to arouse discussion, pro and contra. This time the writer is **Israel Aviram**, himself a survivor of the horrors which had an impact on his views on Providence. He enters into a discussion with **Abraham Korman** on two points, while distancing himself from Donat — to an extent. This is with regard to a single testimony on an important subject.

Non-Jews in the Hall of Fame

This is something new in our periodical. We bring here a reveal of things, as told by **Otto Busse**, a German who owned a painting enterprise in Bialystok under Nazi Rule. He was one of those few Germans who assisted in rescuing Jews with all their might. More than that: he even helped Jewish underground fighters with arms, when he had realized the extent and the horrors of the extermination. **Otto Busse** himself tells